

1104 – 4. november

Den som gjør synd, er av djevelen. 1Joh 3: 8.

Her skal du legge merke til forskjellen mellom å ha synd, og å gjøre synd. I 1Joh 1: 8 leser vi at «hvis vi sier at vi ikke har synd, bedrar vi oss selv». Og i 1Joh 3: 8–9: «Den som gjør synd, er av djevelen ... Den som er født av Gud, gjør ikke synd».

At vi har synd betyr at synden bor og arbeider i en kristens kjød. At han da også kan overrumples av den i striden, og falle. Men da med smerte, og med kamp. Vi har da synden som en smerte, ja, som den største plage, noe vi gjerne vil bli kvitt.

Mens derimot å gjøre synd betyr at det er noe vi aktivt gjør, som vi bevisst aksepterer. Det er noe vi slett ikke har tenkt å kvitte oss med, men tvert imot både forsvarer og har en positiv holdning til.

Mange mennesker kan uttale seg sterkt om hvor farlig synden er. Men selv gjør de ikke noe som helst for å slutte med den. Tvert imot har de en hemmelig lyst til å beholde den. Kanskje de bestemmer seg for å slutte med den, men ikke ennå ... Eller de slutter med mange andre synder, bare for å ha bedre samvittighet til å beholde den ene de er mest glad i, og som de da også ofte forsøker å forsvare eller skjule.

Men den oppriktige sjelen søker i Ordet etter råd og hjelp til å bli kvitt synden sin. Mens de andre søker i Ordet etter noe som kan forsvare synden deres. Og her går da også skillet mellom å ha synd, og å gjøre synd, mellom en oppriktig og en falsk ånd.

Men det er her også nødvendig å se forskjell på syndene i seg selv. Det er nemlig to slags synd. Det ene er slike som det er mulig å slutte helt med, eller som kan bli drevet ut. Som f. eks. misbruk av Guds navn, misbruk av helligdagen, misbruk av rusmidler. Eller verdslige fornøyelser som kristne ikke kan delta i, og synd som hor, tyveri, løgn, uforsonlighet o. s. v.

En kristen kan aldri drive med slike synder, og samtidig ha en sann tro og en god samvittighet. En kristen kan riktignok falle i slik synd, det ser vi også av de helliges historie. Men da mister han også samtidig sin faste tro og fred. Og den kan da bare gjenopprettes gjennom omvendelse og syndenes forlatelse.

Hyklerin derimot kan fortsette å leve i slike synder, skjule dem, eller unnskyldte dem, og lar det bli en vane. Det er dette som er å «gjøre synd». Og den som gjør synd, han er av djevelen. Dette er å «leve etter kjødet». Men «dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø». Og det er slike synder apostelen omtaler når han sier at «de som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike».

Det andre slaget av synder er de vi bærer med oss i selve kjødet, som frø og røtter til alt ondt. Disse er vi aldri i stand til å utrydde helt så lenge vi lever i denne prøvelsens dal. For når disse er totalt utslettet, da trenger vi ikke våke og kjempe lenger – noe som jo ikke skjer før vi ligger i graven.

Synd av dette slaget er f. eks. manglende kjærlighet til Gud, feighet i bekjennelsen, treghet i bønnen og Ordet, misnøye og ulyst i arbeidet der Gud har satt oss, utålmodighet, sinne, urene tanker og begjær, gjerrighet, vantro, jordisk sorg o. s. v.

Også når det gjelder disse syndene vil vi se forskjellen mellom det å ha synd, og å gjøre synd, mellom en oppriktig sjel og en hykler. Hykleren har lært at ingen er ren, at vi alle er svake og syndere. Men dette er han tilfreds med, og bryr seg ikke om verken å våke eller kjempe mot disse syndene. Han tenker at dette blir jeg jo så likevel ikke fri fra. Og lar derfor synden bare få fritt løp.

Ja, det kan også være at han egentlig ikke vil disse skal kalles for synder. Kanskje han fullstendig overser dem, som om de ikke eksisterte. Som om f. eks. likegyldighet overfor Gud og ulyst til Ordet og bønn ikke var så store synder.

Den oppriktige sjelen står derimot alltid i kamp. Han lider under disse syndene, sukker under dem og er misfornøyd med seg selv. Han ber og er årvåken overfor det onde. «De som tilhører Kristus, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjær». Da kan nok det «korsfestede» kjødet ennå leve og vri seg på korset, og rase for å komme løs. Men det blir hengende der, og får ikke den friheten det ønsker.

De som derimot ikke har korsfestet kjødet sitt, tilhører heller ikke Kristus, sier Skriften.

Men den oppriktige ånden er ikke bare villig når det gjelder å kjempe mot alt ondt. Den er også like villig til å strekke seg etter alt som er godt. I dette skiller den seg da også ut fra den falske ånden.

Det finnes enkelte kristelige mennesker som med sin gudfryktighet, sin bønn, tro, kjærlighet og gode gjerninger likesom har et visst mål. Når de så har nådd dette målet, så strever de ikke lenger. De bekymrer seg ikke med det å vokse i nåden, men synes alt er greit, bare de synes de kan opprettholde det målet de selv har satt seg.

Dette er en ånd som er død, og ikke er innstilt på noen omvendelse. Den oppriktige ånden derimot strekker seg alltid etter en vekst i alt som er godt, f. eks. i ydmykhet, i tro og i kjærlighet, etter mer iver og kraft til å leve et liv til Guds ære.

Der er også visse gjerninger og troens frukter som blir umulige for en falsk kristen. Da avdekker den falske ånden seg i at han nok av og til kan rose og tale varmt om disse, men selv aldri kommer så langt som å forsøke seg på noe av dette.